

pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm><http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm><http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm><http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm><http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm><http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm><http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm><http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm>4/ <http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm>rssrspotr <http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm><http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm><http://www.justice.gov.sk/wfn.aspx?
pq=h4c&htm=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm>) zistil, že v prípade rozhodcovských doložiek súdy judikovali
ich nezákonnosť pričom ide o obdobnú rozhodcovskú doložku, ako je jeho napr. rozhodnutia:
Okresného súdu Zvolen spis. Zn. 21Er/1390/2009-7(<http://20097.pdf>:// <http://20097.pdf>wwwold
<http://20097.pdf><http://20097.pdf>justice <http://20097.pdf><http://20097.pdf>sk
<http://20097.pdf><http://20097.pdf>dwn <http://20097.pdf><http://20097.pdf><http://20097.pdf>4/
<http://20097.pdf>rsSRspotr <http://20097.pdf><http://20097.pdf>oszv <http://20097.pdf> 21
<http://20097.pdf>Er <http://20097.pdf> 1390 20097. <http://20097.pdf>pdf <http://20097.pdf>),
Krajského súdu v Trnave z 9. augusta 2011 č.k. 10CoE/236/2010 (<http://2010.pdf>://
<http://2010.pdf>wwwold <http://2010.pdf><http://2010.pdf>justice
<http://2010.pdf><http://2010.pdf>sk <http://2010.pdf><http://2010.pdf>dwn
<http://2010.pdf><http://2010.pdf><http://2010.pdf>4/ <http://2010.pdf>rsúrsSR
<http://2010.pdf><http://2010.pdf>spotr <http://2010.pdf><http://2010.pdf>KSTT <http://2010.pdf> 10
<http://2010.pdf>CoE <http://2010.pdf>326 2010. <http://2010.pdf>pdf <http://2010.pdf>), Krajského
súdu Prešov z 15.02.2011 č. k. 19CoE/99/2010 (<http://2010.pdf>:// <http://2010.pdf>wwwold
<http://2010.pdf><http://2010.pdf>justice <http://2010.pdf><http://2010.pdf>sk
<http://2010.pdf><http://2010.pdf>dwn <http://2010.pdf><http://2010.pdf><http://2010.pdf>4/
<http://2010.pdf>rs <http://2010.pdf><http://2010.pdf>rsSRspotr
<http://2010.pdf><http://2010.pdf>KSPO <http://2010.pdf> 19 <http://2010.pdf>CoE
<http://2010.pdf>99 2010. <http://2010.pdf>pdf <http://2010.pdf>), Krajského súdu v
Prešove z 19.04.2010 č.k. 6CoE 59/2010 (<http://2010.pdf>:// <http://2010.pdf>wwwold
<http://2010.pdf><http://2010.pdf>justice <http://2010.pdf><http://2010.pdf>sk
<http://2010.pdf><http://2010.pdf>dwn <http://2010.pdf><http://2010.pdf><http://2010.pdf>4/
<http://2010.pdf>rs <http://2010.pdf><http://2010.pdf>rsSRspotr
<http://2010.pdf><http://2010.pdf>KSPO <http://2010.pdf> 6 <http://2010.pdf>CoE <http://2010.pdf>59
2010. <http://2010.pdf>pdf <http://2010.pdf>), Krajského súdu v Prešove z 31.mája 2011 č.k.
20CoE/24/2011 /http://wwwold.justice.sk/dwn/h4/rs/rsSRspotr/KSPO 20CoE24 2011.pdf), Ústavného
súdu SR v rozhodnutí z 24. februára 2011 č.k. IV.ÚS 55/2011-19 (<http://2011.pdf>://
<http://2011.pdf>wwwold <http://2011.pdf><http://2011.pdf>justice <http://2011.pdf><http://2011.pdf>sk
<http://2011.pdf><http://2011.pdf>dwn <http://2011.pdf><http://2011.pdf><http://2011.pdf>4/
<http://2011.pdf>rs <http://2011.pdf><http://2011.pdf>rsSRspotr <http://2011.pdf><http://2011.pdf>IV
<http://2011.pdf><http://2011.pdf>US <http://2011.pdf>55 2011. <http://2011.pdf>pdf <http://2011.pdf>),
Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. marca 2011 č. k.
IV. ÚS 60/2011-13 (<http://13.pdf>:// <http://13.pdf>wwold <http://13.pdf><http://13.pdf>justice
<http://13.pdf><http://13.pdf>sk <http://13.pdf><http://13.pdf><http://13.pdf>4/ <http://13.pdf>rs
<http://13.pdf><http://13.pdf>rs <http://13.pdf><http://13.pdf>SRspotr <http://13.pdf><http://13.pdf>IV
<http://13.pdf><http://13.pdf>US <http://13.pdf> 60 2011 13. <http://13.pdf>pdf <http://13.pdf>.) V jeho
prípade si tiež osobitne nevyjednal rozhodcu. Rozhodcovská doložka bola už vopred naformulovaná
v štandardnej zmluve. Miesto rozhodcovského konania si jednostranne stanovil dodávateľ a je
pre neho neprijateľné. Rozhodcovská doložka je neprijateľná aj z dôvodu, že ak rozhodcovské
konanie vyvolá dodávateľ, tak sa mu už musí nezvratne podrobiť a tak riešiť jeho spor pred
rozhodcom, ktorý je pre neho nepredvídateľný a má vážne pochybnosti o objektívnosti a nestrannosti
rozhodcovského procesu. Navyiac dodávateľ si v jeho prípade vybral jediného rozhodcu, s ktorým
je pravdepodobne v zmluvnom vzťahu a tento šablónovito rozhoduje o jeho návrhoch. Už len
takáto voľba je markantným porušením práva na spravodlivý proces a spravodlivý súd. V poradí
ďalším príkladom porušovania práva na spravodlivý proces a neprijateľnosti rozhodcovskej doložky
je aj geografická vzdialenosť rozhodcu oproti miestne príslušnému súdu spotrebiteľa (§ 87 písm.
f) OSP). Taktiež pravidlá rozhodcovského konania sú nedostatočne transparentné pre priemerný

primerané opatrenia, všeobecné alebo konkrétne, s cieľom zabezpečiť splnenie tejto povinnosti, je záväzná pre všetky orgány členských štátov, v rámci ich jurisdikcie, vrátane súdov. Z toho vyplýva, že pri aplikácii vnútroštátneho práva a najmä ustanovení vnútroštátneho práva zavedených osobitne s cieľom implementovať smernicu (v prejednávanej veci 76/207), je vnútroštátny súd povinný vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice s cieľom dosiahnuť výsledok podľa tretieho odseku článku 189. Plnenie, ktoré sa vymáha bolo priznané v súkromnoprávnom procese na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky. Neprijateľná zmluvná podmienka spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a prieči sa dobrým mravom. Ak rozhodcovské konanie prebehlo na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, tak aj nový kvalifikovaný záväzok, ktorý mal vzniknúť z takéhoto vadného súkromnoprávneho procesu nie je súladný s imperatívom dobrých mravov. Podľa § 45 ods. 1 písm. c) ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní sa má exekúcia zastaviť aj bez návrhu, ak sa vymáha plnenie, ktoré sa prieči dobrým mravom. Nielen klauzula o rozhodcovskom konaní je v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 OZ), ale aj výkon práv dodávateľa sa prieči dobrým mravom, ak svoje právo uplatnil na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky spôsobujúcej hrubú nerovnováhu navyše v neprospech slabšieho (Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. marca 2011 č.k. IV. ÚS 60/2011-13). Do pozornosti dal aj Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012 č.k. 6 Cdo 1/2012, ktorým Najvyšší súd SR odmietol dovolanie súkromnej životnej poisťovne Rapid life životná poisťovňa, a. s. proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorý zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade právoplatného rozhodcovského rozsudku z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky (dohodnutej v spotrebiteľskej veci, t.j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorým je právny vzťah založený právnou skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou) súdu v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Najvyšší súd SR ďalej judikoval, že rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel spotrebiteľa tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. K povinnostiam spotrebiteľa namietat' platnosť rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní Najvyšší súd SR doplnil, že princíp „vigilatibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybnit' existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplnia príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa. Rozhodca ignoroval predpisy určené na ochranu spotrebiteľa, a to je dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Súd aj bez návrhu sám vyhlási neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Ostatné neprijateľné podmienky, na základe ktorých sa od neho vymáhalo plnenie, ponecháva na judikovanie súdu. Na účely zastavenia exekúcie postačuje, že je neprijateľná rozhodcovská doložka.

V žalobnom návrhu, ktorý bol podpísaný navrhovateľom, navrhovateľ seba označil ako žalovaného a ako žalobcu označil Poštovú banku, a.s., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zapísanú v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka č. 501/B, v zastúpení Mgr. Pavol Antal, na základe plnomocenstva zo dňa 23.07.2012, doručovacia adresa: INVEST-KAPITAL, so sídlom Hattalova 12/C, 831 03 Bratislava, IČO:35 871 334.

Posudzujúc kontext celého žalobného návrhu, súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o označenie účastníkov konania, pri vyhotovaní návrhu došlo k zrejmej nesprávosti, keď navrhovateľ seba označil ako žalovaného a nie ako žalobcu. Z tohto dôvodu súd nepostupoval podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku, keďže nešlo o vadu, resp. nedostatok návrhu, ale o chybu v písaní, resp. zrejmu nesprávosť. Z tohto dôvodu predvolal navrhovateľa za účelom opravy tejto chyby zrejmej nesprávosti). Navrhovateľ

dňa 03.01.2014 do zápisnice na súde uviedol, že ako žalobcu označuje seba a ako žalovaného Stály rozhodcovský súd zriadený pri rozhodcovská arbitrážna a mediačná, a.s., so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 7, IČO: 35 862 882 (ďalej len ako "rozhodcovský súd").

Tak, ako správne uviedol odporca, navrhovateľ týmto prejavil vôľu zmeniť účastníka na strane žalovaného z Poštovej banky, a.s. na rozhodcovský súd. O tomto návrhu na zmenu účastníka konania však súd nerozhodoval, pretože skôr, ako tak stihol urobiť, dňa 29.01.2014 sa navrhovateľ bez predvolania dostavil na súd, kde do zápisnice uviedol, že by chcel opraviť svoj návrh tak, že ako žalovaného označuje Poštovú banku, a.s., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890 (ďalej len ako "Poštová banka"). Na základe uvedeného sa vymedzenie účastníkov "ustálilo" na také aké bolo pôvodne v návrhu na začatie konania s tým, že žalobcom je navrhovateľ a žalovaným Poštová banka.

V rámci návrhu na začatie konania navrhovateľ podal návrh aj na odklad vykonateľnosti žalobou napadnutého rozhodcovského rozsudku, o ktorom tunajší súd rozhodol uznesením č.k. 6C/181/2013-47 zo dňa 14. februára 2014 tak, že odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku až do právoplatného skončenia konania tunajšieho súdu č.k. 6C/181/2013. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.06.2014 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.05.2014 č.k. 11Co/186/2014-65.

Poštová banka sa k žalobnému návrhu vyjadrila v podaní, súdu doručenom dňa 12.06.2014 (č.l. 69 spisu), v ktorom požiadala súd, aby žalobu vo veci samej zamietol, a to pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie s tým, že ak sa súd nestotožní s jej záverom ohľadne nedostatku pasívnej legitímácie, žiada súd žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

V rámci vyjadrenia k žalobe Poštová banka podala návrh na zmenu účastníka na strane žalovaného tak, aby na jej miesto vstúpila spoločnosť INVEST KAPITAL, a. s., so sídlom Hattalova 12/C, 831 03 Bratislava, IČO:35871334, a to z dôvodu, že dňa 10.12.2013 (teda po začatí konania) bola medzi Poštovou bankou a uvedenou spoločnosťou uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávky, predmetom, ktorej bolo postúpenie pohľadávky ako aj práv a povinností Poštovej banky voči navrhovateľovi, vyplývajúcej zo Zmluvy o úvere.

O uvedenom návrhu tunajší súd rozhodol uznesením č.k. 6C/181/2013-87 zo dňa 09.07. 2014 tak, že tento návrh zamietol, a to z dôvodu, že žalovaný nie je oprávnený k podaniu návrhu podľa ust. § 92 ods. 2 O.s.p., keď toto právo náleží len žalobcovi, resp. subjektu, na ktorého boli po začatí konania prevedené (resp. na koho prešli) práva alebo povinnosti. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.10.2014 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 6Co/597/2014-102 zo dňa 25.08.2014.

Následne súd vo veci určil pojednávanie na deň 24.11. 2014, ktoré však bolo odročené z dôvodu, že dňa 12.11.2014 spoločnosť INVEST-KAPITAL, a. s., so sídlom (v tom čase) Bratislava, Hattalova 12/ C, IČO: 35 871 334 (ďalej len ako "INVEST-KAPITAL") súdu doručila návrh na zmenu účastníka v konania a o odročenie pojednávania požiadal aj navrhovateľ za účelom zvolenia si advokáta. Rovnako o odročenie pojednávania požiadala v tom čase žalovaná Poštová banka, ktorá sa v písomnom podaní, v ktorom žiadala o odročenie, súčasne vyjadrila aj k veci samej, keď uviedla, že žalobca sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku. Predmetný Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe porušenia povinností splácať riadne a včas poskytnuté finančné prostriedky na základe zo Zmluvy o úvere č. 4785217707 zo dňa 15.11.2007 (ďalej len „Zmluva o úvere“), ktorá bola uzavretá medzi Žalobcom a Poštovou bankou. Žalobca v žalobe neuviedol, kedy mu bol doručený Rozhodcovský rozsudok, túto skutočnosť by mal preskúmať súd, ako to vyplýva z rozhodcovského spisu. Žalobca podal žalobu na súde dňa 21.11.2013, pričom označil Banku ako žalobcu a seba ako žalovaného. Dňa 03.01.2014 na základe zápisu, došlo k zmene účastníkov konania, kde Žalobca označil ako žalovaného Rozhodcovský súd a Banka v tom čase vôbec nefigurovala ako účastník konania. V tomto prípade Žalobca označil Banku, ako účastníka konania na strane žalovaného, až na základe zápisnice o dňa 29.01.2014. Vzhľadom na skutočnosť, že nepoznáme, kedy bol Žalobcovi doručený Rozhodcovský rozsudok, môžeme už len vychádzať zo skutočnosti, že Žaloba na súd podaná dňa 21.11.2013 a Žalobca označil Banku, ako žalovaného a ako účastníka predmetného rozhodcovského konania až dňa 29.01.2014, čo je 69 dní. V prípade žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku

nepostačuje, ak žaloba správne označí napadnutý rozhodcovský rozsudok, je potrebné aj správne označiť žalovanú stranu v 30 dňovej lehote. Na podporu týchto tvrdení Poštová banka poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 17/2012 zo dňa 09.04.2013. Z uvedeného je zrejmé, že Žalobcovi právo na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je prekludované a súd nemôže Žalobe vyhovieť, nakoľko Žalobca nestihol v 30 dňovej lehote zažalovať v rámci predmetnej žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku správny subjekt. Dňa 10.12.2013 bola uzavretá medzi Žalovaným ako postupcom a spoločnosťou INVEST KAPITAL, a. s. uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávky (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky ako aj práv a povinností postupne voči Žalobcovi, vyplývajúcej zo Zmluvy o úvere. Ich právny názor je, že je možné pripustiť návrh na zámenu účastníka konania, potvrdzuje to aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Ob0/144/2008 zo dňa 23.06.2009. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom vysloveným prvostupňovým súdom, ktorý vstup spoločnosti D. so sídlom v L nepripustil z dôvodu, že predmetom konania nie je pohľadávka tejto spoločnosti. Predmetom konania je právo na určenie pravosti a výšky pohľadávky žalobcu proti správcovi konkurznej podstaty a veriteľovi, ktorí pohľadávku žalobcu popreli na prieskumnom pojednávaní. V a. s., bola účastníkom konkurzného konania, ktorá poprela pohľadávku žalobcu a následne svoje pohľadávky voči úpadcovi postúpila. Následne došlo k ďalšiemu postúpeniu pohľadávok úpadcu na spoločnosť D.L. Aj napriek tomu, že predmetom konania nie je priamo pohľadávka tohto subjektu, ale tento subjekt je nástupcom veriteľa, ktorý pohľadávku žalobcu poprel a proti ktorému bola žaloba uplatnená. Odvolací súd po preskúmaní predložených dôkazov dospel k názoru, že boli splnené predpoklady na zámenu účastníka na strane žalobcu. Uviedli, že v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky je možné pripustiť zámenu účastníka konania na strane žalovaného a to prípade, ak nastala právna skutočnosť, ktorou boli postúpené práva a povinnosti zo zmluvného vzťahu. V prípade rozhodnutia, ktorým by nebola spoločnosť INVEST KAPITAL, a. s. pripustené do konania Žalovaného, by boli poškodené ústavné práva na súdnu ochranu spoločnosti INVEST KAPITAL, a. s. nakoľko by nemali možnosť brániť sa v súdnom konaní, ak je predmetom žaloby zmluvný vzťah, v ktorom nadobudli práva a povinnosti. Z uvedeného dôvodu má Poštová banka za to, že nie je pasívne legitimovaná v tomto konaní a v prípade, ak by súd nepripustil zámenu účastníka konania na strane odporcu, žiada, aby súd zamietol Žalobu z dôvodu absencie pasívnej legitimácie.

O návrhu spoločnosti INVEST-KAPITAL na zmenu účastníka konania súd rozhodol uznesením č.k. 6C/181/2013-139 zo dňa 17.12.2014 tak, že pripustil, aby na miesto pôvodného žalovaného Poštová banka vstúpila do konania spoločnosť INVEST-KAPITAL. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.01.2015.

Navrhovateľ si advokáta nezvolil, dal sa však zastúpiť splnomocneným zástupcom. Dňa 19.01.2015 súdu doručil vyjadrenie, v ktorom uviedol, že v uvedenej právnej veci je kauzálnym a skutkovým základom spotrebiteľský vzťah, pričom zmluva, od ktorej odvodzuje žalovaný svoje nároky, obsahuje podľa názoru právneho zástupcu neprijateľné podmienky z hľadiska požiadaviek zákonných ustanovení na ochranu spotrebiteľa. Z tohto dôvodu, s poukazom na § 172 ods.9 OSP (Občiansky súdny poriadok), nie je/nebolo možné platobný rozkaz vydať, pričom neprijateľnosť zmluvných podmienok je súd povinný skúmať ex offio. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Úverové podmienky okrem uvedených obsahujú neprijateľné podmienky, ktorých spoločným znakom je, že spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, sú v rozpore s dobrými mravmi, odchyľujú sa od kogentných ustanovení vnútroštátnych predpisov, sú v rozpore s právnymi predpismi a judikatúrou EU, zneužívajú atribúty charakterizujúce spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu, a spotrebiteľ nemal možnosť tieto zmluvné podmienky ovplyvniť. V spojení s vyššie popísanými praktikami žalovaného a vzhľadom na početnosť neprijateľných podmienok zmluva neobstojí ani ako celok, a považujeme ju za neplatnú. Je nepredstaviteľné, vzhľadom na skutočnosť, aby žalovaný uplatňoval zaplatenie ďalšej sumy, keďže istinu žalobca zaplatil v plnom rozsahu a považujú nárok žalovaného za neopodstatnený v celom rozsahu. Je preukázané, že žalobca uhradil žalovanému celú výšku istiny, a rovnako aj plnenie, na ktoré bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nemal žalovaný nárok a aj napriek tomu vymáha ďalšie plnenie, ktoré nemá zmluvný ani zákonný podklad. Konajúci súd však nechce a nepovažuje za potrebné zaťažovať zdĺhavou argumentáciou k nekalosti jednotlivých zmluvných podmienok, aj z dôvodu, že považujú poskytnutý úver za bezúročný a bezpoplatkový, preto posúdenie a príp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné ponecháva na vôli súdu s poukazom 99/1963 Zb. Občianky súdny poriadok.

Súd vec prejednal na pojednávaní dňa 25.02.2015, na ktorom vykonal dokazovanie, ktoré spočívalo vo vylúchu navrhovateľa a v dokazovaní listinami (listiny tvoriace obsah spisu Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s. sp. zn. IKB06130040 na č.l. 22 až 38 spisu). Dokazovanie listinou súd vykonal aj na pojednávaní dňa 01.07.2015 (VOP na č.l. 159 spisu).

Na pojednávaní dňa 25.02.2015 poverený zamestnanec odporcu uviedol, že navrhuje súdu aby skúmal na prvom mieste podmienky konania. Spoločnosť INVEST KAPITAL, ani Poštová banka nie sú v spore pasívne legitimovaní. Dané konanie sp.z. 6C/181/2013 je vedené voči úplne odlišným subjektom a až v momente rozhodnutia súdu pri zmene žaloby zo dňa 29.1.2014, ktorým došlo k zmene účastníka podaním žalobcu na spoločnosť Poštová banka. Máme za to, že ak konanie vedené pod sp.zn. 6C/181/2013 bolo jednoznačne a preukázateľné vedené medzi subjektmi Ondrejom Jantiakom a Stálym rozhodcovským súdom, bolo v prípade faktickej zámene žalovaného na miesto Rozhodcovského súdu, aby tam vstúpila Poštová banka, bolo potrebné využiť ustanovenie § 92 ods. 4 O.s.p. t.z., že so vstupom Poštovej banky do konania musia súhlasiť všetky subjekty. Nie je nám zrejmé, že by súd vyzval jednotlivých účastníkov konania na súhlas so zámennou účastníka, resp. so vstupom do konania. Inak povedané, že na základe nesprávneho postupu súdu, bolo žalobcovi umožnené opraviť svoj žalobný návrh v súlade s § 43 s tým, že pasívne legitimovaný subjekt bol určený Stály rozhodcovský súd. Teda ak pripustíme, že aj napriek nesprávne postupu súdu je pasívne legitimovaným subjektom Stály rozhodcovský súd, máme za to, že ak novým žalovaným v tomto konaní sp.zn. 6C/181/2013 mala byť Poštová banka, súd mal povinnosť postupovať v súlade s § 92 ods. 4 O.s.p. Na základe preukázaného skutkového stavu je tak evidentné, že Poštová banka a teda rovnako aj spoločnosť INVEST KAPITAL nie sú pasívne legitimovanými subjektmi v konaní sp.zn. 6C/181/2013. Čo sa týka uznesení Okresného súdu, resp., krajského súdu, žalobca je pánom sporu a on je oprávnený určovať koho žaluje, žalobca určil za žalovaného Poštovú banku, podaním zo dňa 29.1.2014. Toto podanie súd nesprávne vyhodnotil ako zámennu alebo zmenu účastníka. Súd bol povinný podanie zo dňa 29.1.2014 vyhodnotiť ako nové podanie, lebo toto podanie sa týkalo nie totožných subjektov aké súd eviduje v konaní 6C/181/2013. Akékoľvek úkony, ktoré boli vykonané zo strany Poštovej banky alebo spoločnosti Invest Kapital smerovali k ochrane jeho práv a ich snahou bolo preukázať súdu oprávnený subjekt zo zmluvy o úvere č. 4785217707 potvrdený Rozhodcovským súdom po č. IKB 0613/004. Za žiadnych okolností nie je možné nesprávne označenie resp. nedodržanie 30 dňovej lehoty na podanie rozhodcovského rozsudku zhojiť v tomto konaní, toto konanie obsahuje také preukážky ktoré nie sú odstrániteľné a súd je povinný zrušiť túto žalobu. Ak by sme rešpektovali takýto výklad jednotlivých ustanovení pre akékoľvek návrhové sporové konanie by v ktoromkoľvek momente mohol navrhovateľ označiť odlišný subjekt, pre ktorého by boli záväzné povinnosti uvedeného konania, s tým, že by došlo ku konaniu s odlišným subjektom, takýto postup súdu v tomto konaní jednoznačne porušil právnu istotu účastníkov konania, znemožnil výkon práv a povinností, na základe čoho navrhovateľ požaduje zamietnutie celého konania sp.zn. 6C/181/2013.

Pred pojednávaním, na ktorom súd rozhodol o prejednávanej veci, odporca súdu doručil vyjadrenie, v ktorom uviedol, že odporca ani jeho právny predchodca nepodal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému - Navrhovateľovi Ondrejovi Jantiakovi, nar. 30.11.1944, Športovcov 1174/2, 026 01 Dolný Kubín, Štátny občan SR, na základe ust. § 243d ods. 1 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ktorý by podložil exekučným titulom: Rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a. s., Bratislava, č.k. IK-b/0613/0040 zo dňa 10.09.2013. Na základe novely zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), účinnej od 1. januára 2015 došlo došlo k zániku účinkov „záväznosti“ rozhodcovských rozsudkov voči stranám konania, pri ktorých nedošlo k podaniu návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle ust. § 243d ods. 1 Exekučného poriadku („Exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie, rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať). V súlade s ust. § 243d ods. 1 Exekučného poriadku má žalovaný za to, že žalobný návrh je potrebné zamietnuť pre nepreukázanie naliehavého právneho záujmu zo strany žalobcu na zrušení rozhodcovského rozsudku č.k. IK-B/0613/0040 zo dňa 10.09.2013. Podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len

„OSP“) návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, aj je na tom naliehavý právny záujem. Dňa 15.11.2007 uzavrela spoločnosť Poštová banka, a. s. (právny predchodca Odporcu) ako veriteľ s Navrhovateľom ako dlžníkom zmluvu o úvere č. 4785217707 (ďalej len „Zmluva“). Na základe Zmluvy poskytla banka Navrhovateľovi úver vo výške 1 327,76 EUR. Navrhovateľ sa zaviazal tento úver splatiť mesačnými splátkami vo výške 1 207,- SK (40,07 EUR) s dátumom prvej splátky dňa 15.12.2007 a poslednej do dňa 20.06.2015. Podľa právneho názoru odporcu by sa súd nemal meritórne zaoberať tvrdeniami navrhovateľa uvedenými v návrhu, pokiaľ nebude v konaní jednoznačne preukázaný naliehavý právny záujem na určení okolností vedúcich k zrušeniu rozhodcovského rozsudku. Zo žiadnych skutočností uvedených v popise skutkového stavu totiž nevyplýva, že by takýto naliehavý právny záujem na určení existoval a to aj napriek tomu, že preukázanie existencie naliehavého právneho záujmu je esenciálnou náležitosťou určovacieho návrhu. Podľa právneho názoru odporcu však takýto právny záujem v súčasnosti neexistuje. Zákonodarcu v ustanovení § 80 písm. c) OSP ako predpoklad uplatnenia tohto určovacieho návrhu stanovil, že na určení musí byť naliehavý právny záujem. Súd v každom štádiu konania musí mať za doloženú existenciu takéhoto záujmu, inak (a to bez skúmania vecnej stránky návrhu) je povinný návrh zamietnuť (ako neprípustný). Základnou otázkou, ktorú je teda potrebné v tomto prípade vyriešiť ešte pred samotným posúdením či sú splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku, je skutočnosť, či má navrhovateľ naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) OSP. V tejto súvislosti odporca poukázal na výklad ustanovenia § 80 písm. c) OSP Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uvedený v jeho rozsudku, sp. zn. 2 Cdo 252/2009 zo dňa 28. septembra 2010, v ktorom k problematike naliehavého právneho záujmu uviedol: „Právny záujem navrhovateľa musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre navrhovateľa to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosti, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť.“ Obdobný názor vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozsudku, sp. zn. 4 Cdo 49/2003, kde poukázal na to, že „ak sa navrhovateľ svojim návrhom domáha vydania autoritatívneho výroku súdu, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, musí najprv preukázať naliehavý právny záujem, ktorý by spočíval v tom, že právne postavenie navrhovateľa je bez tohto určenia ohrozené alebo neisté. Autoritatívne určenie súdom potom musí ohrozenie, neistotu, alebo neurčitosť v právnom postavení navrhovateľa odstrániť bez toho, aby ukladalo splnenie nejakej povinnosti. Preto sa pri určovacích žalobách na rozdiel od žalôb na plnenie, zdôrazňuje ich preventívny charakter a význam.“ Z uvedeného teda vyplýva, že naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi navrhovateľom a odporcom, ktorý je ohrozením navrhovateľovho právneho postavenia a ktorý možno týmto právnym prostriedkom odstrániť. Odporca zdôraznil, že navrhovateľ vo svojom návrhu nepreukázal a ani sa nijakým spôsobom nesnažil preukázať existenciu naliehavého právneho záujmu. Pokiaľ navrhovateľ vidí naliehavý právny záujem v tom, že je možné na podklade rozhodcovského rozsudku exekučne vymáhať plnenie od navrhovateľa, absentuje jeden z podstatných cieľov určovacieho návrhu a síce jeho preventívne pôsobenie. Nakoľko v zmysle vyššie uvedenej zmeny právnej úpravy, ktorou došlo k „zániku vykonateľnosti“ rozhodcovského rozsudku, nemá preventívna ochrana poskytovaná podľa ustanovenia § 80 písm. c) OSP pre navrhovateľa žiadny zmysel a význam. Ak by aj súd rozhodol, že zruší rozhodcovský rozsudok, na právnom postavení navrhovateľa sa tým bez ďalších procesných návrhov nič nezmení. Zmení sa naopak to, že súd bude povinný pokračovať v konaní v obrátenom „garde“ a teda žalobcom sa stane odporca a žalovaným terajší navrhovateľ. Na základe uvedeného sú toho názoru, že návrh navrhovateľa je neprípustný, nakoľko nebola preukázaná existencia podmienky naliehavého právneho záujmu a preto je návrh potrebné v celom rozsahu ako neprípustný zamietnuť. Odporca má za to, že nie je a ani nikdy nebol v konaní vedenom Okresným súdom Dolný Kubín č. 6C/181/2013 pasívne legitimovaný, keď Ondrej Jantiak, nar. 30.11.1944, Športovcov 1174/2, 026 01 Dolný Kubín, nemal v konaní iniciovanom žalobou zo dňa 21.11.2013 aktívnu legitimáciu konať za navrhovateľa Poštovú banku, a. s. Navrhovateľ Poštová banka, a. s. nikdy neoprávnila pána Ondreja Jantiaka na podanie žalobného návrhu o zrušenie rozhodcovského rozsudku č.k. IK-B/0613/0040 zo dňa 10.09.2013. Nesprávnym procesným postupom Okresného súdu Dolný Kubín došlo na základe podania (do zápisnice) pána Ondreja Jantiaka zo dňa 03.01.2014 k „zámene“ účastníkov konania 6C/181/2013, bez splnenia podmienok ust. § 92 OSP. Týmto postupom však došlo k podaniu nového návrhu na začatie konania medzi odlišnými subjektmi a rôznym procesným postavením, kde novým žalovaným sa stala spoločnosť Stály rozhodcovský súd zriadený pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a. s., Bratislava, ktorý rovnako nebol pasívne vecne legitimovaný v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ako to aj bolo uvedené vyššie. Podaním pána Ondreja Jantiaka (do

zápisnice) zo dňa 29.01.2014 nakoniec došlo opätovne k novému žalobnému návrhu, kde tentoraz ako odporca bola označená spoločnosť Poštová Banka, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31340890. Všetky zmeny, resp. zámeny účastníkov, v stále tom istom konaní č. 6C/181/2013, sa týkali subjektu, voči ktorému pán Jantiak namietal zrušenie rozhodcovského rozsudku č. k. IK-B/0613/0040 zo dňa 10.09.2013, aj keď zákonná lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. zákonná lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní už dávno uplynula. V prípade ak by príslušný súd akceptoval zmätočnosť žalobného návrhu pána Jantiaka, odporca poukazuje na skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe platnej rozhodcovskej doložky v Zmluve o úvere č. 4785217707 a na to oprávneným subjektom, STÁLYM ROZHODCOVSKÝM SÚDOM zriadeným pri ROZHODCOVSKA, ARBITRAŽNA a MEDIAČNÁ, a.s. Stály rozhodcovský súd je zapísaný v Zozname stálych rozhodcovských súdov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pod číslom zápisu: SRS 001. Zmluva o úvere bola uzavretá medzi dlžníkom a obchodnou spoločnosťou Poštová banka, a. s. Banka je podnikateľským subjektom, ktorý svoju činnosť vykonáva na základe bankového povolenia Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“). NBS vykonáva bankový dohľad nad činnosťou ostatných bánk. Každá banka v zmysle zákona o bankách prijíma vklady, poskytuje úvery a poskytuje iné bankové produkty podľa bankového povolenia. Poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere je bankový produkt Poštová banka, a. s. NBS v zmysle § 1 ods. 3 písm. a) zák. č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v rámci dohľadu nad finančným trhom vykonáva dohľad nad bankami, ustanovuje pravidlá obozretného podnikania, na dodržiavanie ustanovení toto zákona, osobitných zákonov (zákona o bankách) a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na dohliadané subjekty alebo na ich činnosti, ako aj na dodržiavanie ustanovení právne záväzných aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré vzťahujú na dohliadané subjekty alebo na ich činnosti, ak to ustanovujú tieto právne záväzné akty. Právne postavenie bánk je upravené v zákone č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoB“). Z uvedeného vyplýva, že Poštová banka, a.s. pri výkone svojej činnosti a pri poskytovaní svojich bankových produktov dodržiavala a dodržiava právne predpisy, ktorými je viazaná. Poštová banka, a. s. bola v čase uzatvárania Zmluvy o úvere podľa § 93b ZoB dokonca povinná ponúkať svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona. Navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že priamo v článku 3 bod 6 Zmluvy o úvere, ktoré uzavrel dlžník s pôvodným veriteľom, sa zmluvné strany dohodli, že podpisom Zmluvy o úvere si banka splnila povinnosť ponúknuť návrh na uzatvorenie rozhodcovskej doložky a dlžník sa podpisom Zmluvy o úvere zaviazal túto doložku akceptovať s tým, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, sa budú rozhodovať v súlade s touto rozhodcovskou doložkou. Pri uzatváraní Zmluvy o úvere mal dlžník možnosť sa s obsahom Obchodných podmienok pre úver a Všeobecných obchodných podmienok oboznámiť. Všeobecné obchodné podmienky mu boli poskytnuté na pobočke Poštovej banky, a. s., kde sa uzatvárala Zmluva o úvere. Dlžník svojim podpisom na zmluve vyhlásil, že sa so Všeobecnými obchodnými podmienkami a Obchodnými podmienkami pre úver oboznámil a súhlasí s nimi. Vzhľadom na vyššie uvedené, je možné vyvodiť záver, že rozhodcovská doložka, tak ako je formulovaná v Zmluve o úvere, je v súlade s aplikovateľnými právnymi predpismi a nie je možné ju považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku alebo za podmienku, ktorá by bola v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukazujeme aj na to, že zákonodarcom okrem novelizácie Občianskeho zákonníka o § 53 ods. 4 písm. r) došlo aj k prijatiu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý rozhodovanie sporov pred rozhodcovským súdom, kde účastníkom konania je spotrebiteľ, nevylúčil. Žalobca v návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku namieta neprijateľnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola osobitne vyjednaná a rozhodcovskému konaniu sa bude musieť nezvratne podrobiť. Rovnako má navrhovateľ pochybnosti o objektívnosti a nestrannosti rozhodovacieho procesu SRS RAM. Navrhovateľ svoj návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku odôvodnil rozhodnutiami Ústavného súdu SR (IV: ÚS 55/2011 a IV: ÚS 60/2011), resp. rozhodnutiami Krajských a Okresných súdov, z ktorých podľa tvrdenia navrhovateľa vyplýva neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Rovnako poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v prípadoch Océana Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero (C-240/98), Salvat Editores SA proti José M. Sánchez Alcón Prades (C-241/98). Na základe navrhovateľom uvedených skutkových a právnych tvrdení, ktoré sú obsahom Žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, odporca uviedol, že titul na plnenie založený rozhodcovským rozsudkom vydaným SRS RAM

spĺňa všetky náležitosti po stránke právnej, teda je absolútne súladný s právnym poriadkom a rovnako po stránke skutkovej - dôkaznej, ktorá zodpovedá reálnemu stavu vyplývajúcej aj z rozhodcovského rozsudku. Nie je tu teda dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného SRS RAM pre dôvody ustanovené v § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej „ZoRK“). Neprijateľné zmluvné podmienky, ktorých účelom je ochrana spotrebiteľa, sú obsahom právnych noriem jednak komunitárnej legislatívy a rovnako tak obsahom právnych noriem vnútroštátnych. Rozhodcovská doložka uvedená v článku 3 ods. 6 Zmluvy o úvere, spolu s ust. Všeobecných obchodných podmienok (ďalej aj „VOP“) a obchodných podmienok pre úver platných v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere reflektuje všetky požadované podmienky právnych predpisov komunitárneho aj vnútroštátneho práva a je tak s nimi v úplnom súlade. Vychádzajúc z jazykového výkladu citovaného ustanovenia, je zrejmé, že za neprijateľné podmienky nemajú byť považované všetky a akékoľvek ustanovenia obsiahnuté v rozhodcovskej doložke v spotrebiteľskej zmluve, ale len také, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Je nepochybné, že ak by zákonodarca chcel, aby akákoľvek rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve bola ako celok považovaná za neprijateľnú podmienku bol by to jasne uviedol v § 53 OZ, a to napr. slovami „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú dohody o riešení sporov v rozhodcovskom konaní.“ Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Z citovaného ustanovenia vyplýva, že nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa, je neprijateľná. Neprijateľná je len zmluvná podmienka, ktorá je hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa v právnom vzťahu zo spotrebiteľskej zmluvy. Pôjde o podmienku takej zvýšenej čo do práv a povinností) disproporčnej intenzity, ktorá je v konečnom dôsledku spôsobilá viesť k značnej nevýhode spotrebiteľa, t.j. spôsobujúca také právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy. Definícia neprijateľnej podmienky uvedená v § 53 ods. 1 OZ je interpretačným pravidlom, v texte ktorého je nevyhnutné vykladať aj konkrétne príklady neprijateľných podmienok demonštratívne uvedených v § 53 ods. 4 OZ. Neexistuje žiadny dôvod na to, aby automaticky všetky a akékoľvek ustanovenia obsiahnuté v rozhodcovskej doložke v spotrebiteľskej zmluve boli považované za ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. ZaRK výslovne a taxatívne vymenováva spory, ktoré nie je možné riešiť v rozhodcovskom konaní (§1 ods. 3 ZaRK). ZaRK nevyklučuje majetkové spory zo spotrebiteľských zmlúv z rozhodcovského konania. ZaRK výslovne predpokladá riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní. Vyplýva to z nasledovných ustanovení: a) rozhodcovský súd je povinný rovnako ako súd použiť ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa (§31 ods. 3 ZaRK), b) rozhodcovský súd nemôže prisúdiť plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, najmä ak obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku (§ 33 ods. 2 ZaRK), c) účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa (§ 40 ods. 1 písm. j). Skutočnosť, že úmysel slovenského zákonodarcu smeroval k tomu, aby spory zo spotrebiteľskej zmluvy mohli byť podrobené rozhodcovskému konaniu, potvrdzuje aj dôvodová správa k zákonu č. 71/2009 Z.z. (účinný od 01.07.2009), ktorým do ZaRK boli vložené vyššie citované ustanovenia §§ 31 ods. 3, 33 ods. 2 a § 40 ods. 1 písm. j). Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 71/2009 Z. z. rozhodcovské konanie predstavuje alternatívu voči občianskemu súdnemu konaniu. Nepochybne predstavuje efektívny prostriedok vymožitelnosti práva. Najmä so zreteľom na judikatúru Európskeho súdneho dvora m predkladateľ záujem udržať rozhodcovské konanie aj vo vzťahu k spotrebiteľom, ale s posilnením prvkom určených na jeho ochranu. Ustanovenie § 53 OZ je potrebné vykladať v súvislosti s § 93b ZoB. Podľa § 93b ZoB banky sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona. Návrh rozhodcovskej zmluvy sú banky povinné predložiť svojim klientom najneskôr pri uzatváraní obchodu, na ktorý sa nevzťahuje už uzavretá rozhodcovská zmluva. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že zákonodarca výslovne predpokladá, že banky budú v zmluvách so svojimi klientmi (spotrebiteľských zmluvách) dojednávať rozhodcovské doložky. Citované ustanovenie dokonca bankám výslovne ukladá povinnosť ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky najneskôr pri uzavretí bankového obchodu. Ak by aj ustanovenie v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky, podľa ktorého banka je oprávnená predložiť spor s klientom banky (ako spotrebiteľom) rozhodcovskému súdu, malo byť považované za neprijateľnú podmienku, vznikol

by tu priamy rozpor s § 93b ZoB. Znamenalo by to totiž, že banka nemôže splniť svoju povinnosť podľa § 93b ZoB. Z tohto dôvodu nie je možné považovať povinnosť bankového subjektu ponúknuť rozhodcovskú doložku spotrebiteľovi za neprijateľnú podmienku, keďže týmto konaním je naplnená povinnosť uložená zákonom. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že: Právo SR predpokladá dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve, čo potvrdzuje: - § 1 ods. 3 ZaRK, ktorý nevylučuje majetkové spory zo spotrebiteľských zmlúv z rozhodcovského konania, - §§ 31 ods. 3, 33 ods. 2, 40 ods. 1 písm. j) ZaRK, ktoré výslovne predpokladajú riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní, - § 93b ZoB, ktoré ukladá bankám povinnosť ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky najneskôr pri uzavretí bankového obchodu. Rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve a právo EÚ Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“). Podľa čl. 3 ods.1 Smernice zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Príloha Smernice obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé (čl.3 Smernice). Medzi podmienky, ktoré môžu považovať za nekalé, zaraďuje Smernica aj podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu bráni uplatňovať právo podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým a riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane (ods. 1 písm. q) Prílohy Smernice). Citovaný slovenský preklad ods. 1 písm. q) Prílohy Smernice je nesprávny a nezmyselný. Nie je totiž jasné, o aké spory by malo ísť v prípade sporov neupravených právnymi predpismi (ak navyše spory zo spotrebiteľských zmlúv sú upravené právnymi predpismi). Pri zistení nesprávneho prekladu treba vychádzať z judikatúry Súdneho dvora EÚ, v zmysle ktorej „potreba jednotného uplatňovania a jednotného výkladu ustanovení práva EÚ vylučuje, aby sa v prípade pochybností posudzoval text ustanovenia v jednom z jeho znení izolovanej a naopak si vyžaduje taký výklad, ktorý zahŕňa porovnanie znenia v ostatných úradných jazykoch.“. Z jazykových verzií vyplýva, že podľa ods. 1 písm. q) Prílohy Smernice za nekalú môže byť považovaná podmienka, ktorej zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby predkladal spory výlučne rozhodcovskému súdu, na ktorý sa nevzťahujú právne predpisy, alebo bránením uplatnenia tohto práva, neprimerané obmedzovanie dôkazov, ktoré má spotrebiteľ k dispozícii, alebo ukladanie dôkazného bremena, ktoré by podľa použiteľných právnych predpisov malo prislúchať druhej zmluvnej strane, spotrebiteľovi. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že podľa Smernice nie je považovaná za nekalú akákoľvek rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ale len rozhodcovská doložka, ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby predkladal spory výlučne rozhodcovskému súdu, na ktorý sa nevzťahujú právne predpisy. Pokiaľ ide o pojem „rozhodcovský súd, na ktorý sa nevzťahujú právne predpisy“, judikatúra Súdneho dvora EÚ zatiaľ k nemu neposkytla výklad. Vychádzajúc z cieľa Smernice by však malo ísť o rozhodcovský súd, ktorý neaplikuje ustanovenia právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľov. Cieľom Smernice je totiž implementovať do právnych poriadkov štátov EÚ ochranné ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľov. Ak by rozhodcovská doložka vyžadovala od spotrebiteľa, aby predložil spor rozhodcovskému súdu, ktorý sa neriadi právnymi predpismi (t.j. ani právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa), cieľ Smernice by nebol dosiahnutý. V spotrebiteľských zmluvách by tak nemalo byť obsiahnuté ustanovenia o tom, že spotrebiteľ je povinný predložiť spor rozhodcovskému súdu, ktorý rozhoduje podľa zásad spravodlivosti totiž predstavuje odklon od rozhodovania podľa právnych predpisov, a mohlo by sociálny akcent na ochranu spotrebiteľa obsiahnutý v kogentných ustanoveniach jednotlivých národných právnych poriadkov vylúčiť. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že Príloha Smernice, na ktorú odkazuje čl. 3 ods. 3 Smernice obsahuje len indikatívny a demonštratívny zoznam podmienok, ktoré môžu byť považované za nekalé. Podmienka uvedená v zozname nemusí byť považovaná vždy za nekalú, a naopak, podmienka neuvedená v zozname, môže byť považovaná za nekalú. Cieľom zoznamu uvedeného v prílohe Smernice nie je udeliť spotrebiteľom práva idúce nad rámec tých, ktoré vyplývajú z čl. 3 až 7 Smernice. To znamená, že každú rozhodcovskú doložku v spotrebiteľskej zmluve, treba hodnotiť ad hoc podľa okolností konkrétneho prípadu. Rozhodcovskú doložku je možné považovať za nekalú len vtedy, ak na základe posúdenia okolností konkrétneho prípadu je možné dospieť k záveru, že v konkrétnom prípade spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Neexistuje žiadne rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, týkajúce sa výkladu smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vo vzťahu k rozhodcovským

doložkám v spotrebiteľskej zmluve, ktoré by konštatovalo, že akákoľvek rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, je automaticky považovaná za nekalú podmienku. Takéto rozhodnutie Súdneho dvora EÚ ani existovať nemôže, pretože by bolo v priamom rozpore so znením Smernice, ktorá v prílohe len indikatívne uvádza, že za nekalú je možné považovať rozhodcovskú doložku, ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby predkladal spory výlučne rozhodcovskému súdu, na ktorý sa nevzťahujú právne predpisy. Judikatúra Súdneho dvora EÚ konštatuje, že je úlohou vnútroštátneho súdu posúdiť, či rozhodcovská doložka uvedená v spotrebiteľskej zmluve predstavuje nekalú podmienku, t. j. či spôsobuje značnú nerovnováhu práv a povinností zo spotrebiteľskej zmluvy ku škode spotrebiteľa. Toto posúdenie zahŕňa okrem iného posúdenie, či rozhodcovská doložka môže spotrebiteľovi sťažiť jeho možnosť domáhať sa svojich práv vyplývajúcich z ustanovení na ochranu spotrebiteľa, či ho môže odradiť alebo môže spôsobiť, že sa spotrebiteľ vzdá prostriedku nápravy alebo obrany a či mu bráni v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok. Konštatovaním, že je úlohou vnútroštátneho súdu posúdiť, či rozhodcovská doložka uvedená v spotrebiteľskej zmluve predstavuje nekalú podmienku, judikatúra Súdneho dvora EÚ jednoznačne aprobovala možnosť dojednaní rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách. Judikatúra Súdneho dvora EÚ aprobovávajúca možnosť dojednaní rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách, je nielenže v súlade so Smernicou ale aj inými normami práva EÚ. Napr. čl. 24 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23 apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere výslovne ukladá povinnosť členským štátom zabezpečiť, aby sa zaviedol primeraný a účinný postup pre mimosúdne riešenie sporov na urovanie spotrebiteľských sporov, ktoré sa týkajú zmlúv o úvere. Citované ustanovenie bolo transponované do slovenského právneho poriadku prostredníctvom vyššie citovaného § 93b ZoB. To znamená, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, v rámci ktorej: a) spotrebiteľ má možnosť sa pred podaním žaloby proti dodávateľovi rozhodnúť, či ju podá na všeobecnom súde alebo rozhodcovskom súde, b) dodávateľ má možnosť podať žalobu voči spotrebiteľovi na rozhodcovskom súde, c) rozhodcovský súd aplikuje pri svojom rozhodovaní právne predpisy (vrátane predpisov na ochranu spotrebiteľa), nie je právom v EÚ považovaná za nekalú podmienku. Za nekalú podmienku by mohla byť považovaná len, ak by vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe spotrebiteľskej zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Pri aplikácii národného práva a predovšetkým ustanovení národného práva osobitne prijatých s cieľom implementovať smernicu, národný súd je povinný vykladať svoje národné právo v miere v akej je to možné, vo svetle znenia a účelu tejto smernice (tzv. nepriamy účinok smernice). Vzhľadom na to, že je nepochybné, že zakotvením § 53 do OZ išlo o snahu zákonodarcu transponovať ustanovenia Smernice do právneho poriadku SR, výkladovým pravidlom pre posudzovanie neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ sú ustanovenia Smernice. V zmysle povinnosti tzv. eurokonformného výkladu je slovenský súd povinný § 53 ods. 1 OZ vykladať v súlade so Smernicou tak, že: (i) rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve nie je automaticky považovaná za neprijateľnú podmienku, (ii) rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve môže byť neprijateľnou podmienkou, len ak vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu spôsobuje značnú nerovnováhu práv a povinností zmluvných strán v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa. Rozhodnutia súdov SR. Súd konajúci v tomto súdnom konaní nie je viazaný rozhodnutiami súdov SR, na ktoré poukazuje navrhovateľ, pretože boli vydané v iných konaniach (viď a contrario § 226 a § 243b ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku). Okrem toho, rozhodnutie súdov SR, na ktoré poukazuje navrhovateľ, sa týkali skutkovo odlišných vecí - inak formulovaných rozhodcovských doložiek. V rozhodnutiach, na ktoré poukazuje navrhovateľ, sudy aplikovali výklad § 53 OZ v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Slovenské sudy vychádzajú z toho, že paušálne všetky rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách predstavujú neprijateľné podmienky, t.j. automaticky každá rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Dôvodom takéhoto postupu súdov SR sú zrejme extrémne prípady, ktoré sa vyskytli v praxi, kedy nebankové subjekty dojednali so spotrebiteľmi neprimerane vysoké úroky za poskytnutie finančných prostriedkov (95 % a viac) a tieto boli priznané nebankovým subjektom určitými rozhodcovskými súdmi. Uvedené extrémne prípady však nie sú zákonným dôvodom na to, aby v rozpore s § 53 ods. 1 OZ, §§ 1 ods. 3, 31 ods. 3, 33 ods. 2, 40 ods. 1 písm. j) ZaRK a § 93b ZoB, ako aj čl. 3 ods. 1 Smernice a ods. 1 písm. q) Prílohy Smernice ako aj judikatúrou Súdneho dvora EÚ, bola a priori vylúčená možnosť dojednať v spotrebiteľskej zmluve rozhodcovskú doložku. Nie je dôvod kvôli uvedeným extrémnym prípadom spochybňovať postup bánk pri uzatváraní rozhodcovských doložiek v úverových zmluvách so spotrebiteľmi, pretože ide o úplne iné subjekty, ktorých činnosť je upravená ZoB a ktoré uzatvárajú úverové zmluvy za úplne iných podmienok. Rozhodnutia súdov SR, na ktoré poukázal Žalobca, sú kritizované aj právnou teóriou. Tá konštatuje, že znenie § 53 ods. 1 OZ nevyklučuje dojednanie rozhodcovskej doložky vo veciach spotrebiteľských zmlúv.

Aplikačná prax vnútroštátnych súdov však v reálnej praxi túto možnosť v mnohých veciach v podstate vylučuje, a to s odvolaním na judikatúru ESD, ktorej obsah však nesprávne interpretuje. Samotná právna úprava Spoločenstva v spotrebiteľských vzťahoch predpokladá mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov. Rozhodcovská doložka tak nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech Žalobcu (ako spotrebiteľa), ako je to zrejme z nasledovného: a) SRS RAM je stály rozhodcovský súd zriadený na základe ZaRK (§ 12 ods. 1), b) SRS RAM je v súlade s § 12a ZaRK evidovaný v zozname stálych rozhodcovských súdov na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, c) štatút a RP RAM a zoznam rozhodcov, ktorí pôsobia na SRS RAM, ako aj ich zmeny, sú zverejnené v Obchodnom vestníku (§ 12 ods. 3 ZaRK), d) vo veciach neupravených v RP RAM postupuje SRS RAM podľa ustanovení ZaRK, ak ZaRK neustanovuje inak, na rozhodcovské konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (viď §§ 14 ods. 2 a 51 ods. 3 ZaRK a § 3 ods. 2 RP RAM), e) rozhodcovské konanie pred SRS RAM garantuje rovné postavenie účastníkov rozhodcovského konania - každému účastníkovi rozhodcovského konania sa poskytuje rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu (§17 ZaRK), f) v spore vzniknutom z tuzemských obchodnoprávných a občianskoprávných vzťahov (vrátane vzťahov so spotrebiteľmi) rozhoduje SRS RAM podľa právneho poriadku SR (§ 31 ods. 2 ZaRK), g) SRS RAM je povinný rovnako ako súd použiť ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa (§33 ods. 2 ZaRK), h) v rozhodcovskom konaní nemožno prisúdiť plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, najmä ak s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, najmä ak obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku (§33 ods. 3 ZaRK), i) spotrebiteľ má právo domáhať sa žalobou podanou na príslušnom súde zrušenia rozhodcovského rozsudku SRS RAM aj v prípade, ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa (§40 ods. 1 písm. j) ZaRK), t.j. súd je oprávnený preskúmať rozhodcovský rozsudok aj po vecnej stránke z hľadiska hmotného práva, a to či neboli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Z uvedeného je zrejme, že rozhodcovské konanie pred SRS RAM je zákonným spôsobom riešenia sporov a jeho pravidlá sú stanovené tak, aby zodpovedali pravidlá spravodlivého procesu. Právna úprava rozhodcovského konania v ZaRK ako aj RP RAM garantujú spravodlivé konanie v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovské konanie pred SRS RAM nezabavuje spotrebiteľa možnosti efektívne sa domôcť ochrany poskytovanej právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Cieľom zakotvenia Rozhodcovskej doložky do VOP bola snaha zabezpečiť efektívnu vymožiteľnosť práva vzhľadom na všeobecne známu zaťaženosť slovenských všeobecných súdov. Neexistuje žiadny relevantný dôvod prečo by Rozhodcovská doložka mala spôsobovať značný nepomer v právach a povinnostiach navrhovateľa a odporcu neprospech navrhovateľa(ako spotrebiteľa). Navrhovateľ ani žiadny takýto konkrétny relevantný dôvod neuviedol. Navrhovateľ sa snaží účelovo tvrdiť, že „rozhodcovský proces nebol objektívny a nestranný“ avšak v priebehu celého rozhodcovského konania SRS RAM predpisy na ochranu spotrebiteľa preukázateľne aplikoval. K tomu odporca uvádza: Ad (i) V danom prípade v rozhodcovskom konaní pred SRS RAM boli rozhodcovia ustanovení v súlade so ZaRK (viď § 8 ods. 2 písm. a)) a RP RAM (viď § 10). Navrhovateľ v zmysle výzvy SRS RAM zo Zoznamu rozhodcov neustanovil rozhodcu, preto v zmysle § 10 ods. 3 Rokovacieho poriadku bol rozhodnutím Predsedníctva SRS RAM, v predmetnom spore, ustanovený rozhodca zapísaný v Zozname rozhodcov. Rozhodca funkciu riadne prijal. Miestom rozhodcovského konania bola Bratislava, sídlo rozhodcovského súdu v zmysle § 23 zákona o rozhodcovskom konaní a § 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku. K tvrdeniam navrhovateľa rovnako uviedli, že v súlade s ustanovením § 4 ods. 2 RP RAM bolo možné „na písomný návrh účastníka konania a so súhlasom ostaných účastníkov konania môže Rozhodcovský súd s prihliadnutím na povahu sporu a záujmy účastníkov rozhodcovského konania určiť iné vhodné miesto konania na území Slovenskej republiky.“ Nie je zrejme prečo navrhovateľ túto možnosť nevyužil, keď SRS RAM žiadny návrh na určenie iného vhodného miesta pre rozhodcovské konanie neobdržal. Ad (ii) RP RAM garantuje rovnaké právo všetkých účastníkov konania vyjadriť sa k prejednávanej veci. V prípade ak sa účastník konania nevyjadrí, resp. nepredloží listiny alebo iné dôkazné prostriedky, má to za následok postup podľa § 15 RP RAM, ktorý odkazuje na § 30 ZaRK. V danom prípade bola navrhovateľovi zo strany SRS RAM doručovaná výzva na podanie žalobnej odpovede k žalobe, ktorú navrhovateľ neprevzal a nevyjadril sa. SRS RAM uvedené skutočnosti zohľadnil v rozhodcovskom rozsudku a na základe toho vydal uvedený rozhodcovský rozsudok. Z uvedeného je zrejme, že v danom prípade nedošlo k žiadnemu porušeniu práv navrhovateľa v rozhodcovskom konaní pokiaľ ide o jeho právo vyjadriť sa k prejednávanej veci. Rozhodcovský súd sa venoval a vyjadril k všetkým podstatným okolnostiam, v súlade s povinnosťou uvedenou v § 27 a nasl. ZaRK a následne na ich základe vyhodnotil výsledky dokazovania ich hodnotením nestranne

podľa svojej úvahy, s využitím ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, rovnako ako by to vykonal všeobecný súd. V neposlednom rade je v súčasnosti SRS RAM členom zriaďovateľa - záujmového združenia právnických osôb: Rozhodcovská a mediačná, Dunajská 15, 811 01 Bratislava - Staré Mesto, Stály rozhodcovský súd je zapísaný v Zozname stálych rozhodcovských súdov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pod číslom zápisu: SRS 001 (v zmysle zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Nie je potom možné tvrdiť, že SRS RAM je „nekvalifikovaný“ subjekt na rozhodnutie súkromnoprávnej otázky peňažného plnenia medzi veriteľom a dlžníkom, ktorý je spotrebiteľom. To potom odôvodňuje a potvrdzuje záver, že priebeh konania pred SRS RAM bol objektívny a nestranný, a to okrem iného vzhľadom na to, že: a) navrhovateľovi bola daná možnosť ustanoviť rozhodcu, b) navrhovateľovi bola daná možnosť vyjadriť sa k prejednávanej veci, a ktorý toto právo nevyužil, c) SRS RAM zohľadnil všetky podstatné skutočnosti, ktoré navrhli strany rozhodcovského konania. Treba zdôrazniť, že navrhovateľ nepopiera, že mu bol poskytnutý úver na základe Úverovej zmluvy, ani že tento úver riadne a včas neplatil. Odporca je presvedčený, že ak by vo veci rozhodoval všeobecný súd, takisto by vyhovel žalobe odporcu na úhradu sumy nesplateného úveru zo Zmluvy o úvere s príslušenstvom. Navrhovateľ neuviedol a nepreukázal žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by potvrdzovala, že v dôsledku Rozhodcovskej doložky, prípadne iných zmluvných podmienok vznikla značná nerovnováha v právach a povinnostiach navrhovateľa a odporcu v neprospech navrhovateľa ako spotrebiteľa. Cieľom Žaloby je dosiahnuť, aby navrhovateľ nemusel plniť na základe Rozhodcovského rozsudku svoje splatné záväzky vyplývajúce zo Zmluvy o úvere. Cieľom ustanovení na ochranu spotrebiteľa však nie je, aby spotrebiteľ nemusel plniť svoje záväzky. Na základe uvedeného je zrejmé, že Rozhodcovská doložka nepredstavuje neprijateľnú podmienku podľa § 53 ods. 1 OZ a takisto nepredstavuje ani nekalú podmienku podľa ods. 1 písm. q) Prílohy Smernice ani podľa čl. 3 ods. 1 Smernice. Rovnako napádané ustanovenia zmluvy o úvere a OP sú plne v súlade s ustanoveniami právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a nie je ich možné v žiadnom ohľade považovať za neprijateľné zmluvné podmienky. Preto nie je daný dôvod na: a) zrušenie Rozhodcovského nálezu podľa § 40 ods. 1 písm. c) ZaRK, ani b) určenie, že rozhodcovská doložka uvedená v Zmluve o úvere je neprijateľná a teda neplatná.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že zmluvu s Poštovou bankou robil v čase, keď býval v Zázrivej, a to na pošte v Zázrivej. Potreboval úver na to, aby z týchto peňazí zaplatil iné záväzky, ktoré mali spolu s manželkou. Pôžičku splácal, zaplatil celú istinu a aj časť úrokov, ale potom sa dostali ešte do horšej finančnej situácie. Úroky prestali platiť potom, čo ich nevládali kvôli iným finančným záležitostiam. Pokiaľ ide o uzavretie zmluvy bolo to tak, že na pošte mu dali tlačivo, ktoré podpísal a potom mu prišlo poštou. Nevravili mu nič o úrokoch až potom keď mu prišlo tlačivo z Bratislavy, tak tam boli napísané. Nepamätá si, čo bolo v zmluve napísané, výška pôžičky a to bolo všetko. Pracovník banky, ktorý mu dával podpisovať zmluvu o úvere mu nič nehovoril o tom ako sa budú riešiť prípadné spory. On sa na to nepýtal. Pri uzavieraní zmluvy hovorili o výške pôžičky a o tom ako sa bude splácať. Myslel si, že to bol tak, že sa vypísalo tlačivo, ktoré podpísal a potom to odovzdal pracovníkovi pošty a následne mu prišli tieto papiere poštou, potvrdené. Potom, čo mu bola daná k nahliadnutia zmluva o úvere na čl. 29 spisu, navrhovateľ uviedol, že uvedenú zmluvu podpísal. Zbral si úver vo výške 40.000,- Sk. Zaviazal sa ho plniť v splátkach s tým, že ho aj splácal, ale nestačil splácať úroky. S tým že bolo dohodnuté 23%, čo je ale moc. Zmluvu o úvere uzavrel v r. 2007 a bolo to 15.11.2007. On nie, že by nechcel platiť, ale jemu sa stalo, že nemohol platiť. Nesúhlasí, s tým, že plnenie z rozhodcovského rozsudku je plnením zo zmluvy, ktorú uzavrel. Pokiaľ ide o to, s čím v rozhodcovskom rozsudku nesúhlasí, tak ide o to, že nie je schopný to platiť. Pokiaľ ide o odpoveď na otázku, či dôvodom podania žaloby, že nie je schopný to platiť, tak na túto otázku odmieta odpovedať a má na to zástupcu. Pokiaľ ide o listiny, ktoré boli uvedené v rozhodcovskom rozsudku, tak tieto mu boli predložené. Nepamätá, či mu bola doručená výzva na vyjadrenie sa k rozhodcovskému rozsudku. Po vydaní rozhodcovského rozsudku, teda po októbri 2013 nevykonal žiadne úhrady. Nevie uviesť, kedy prestal splácať predmetnú pohľadávku. Nevie ako sa volal pracovník pošty, s ktorým uzavieral zmluvu. Pokiaľ ide o odpoveď na otázku z akého dôvodu podal návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku, tak to nech zodpovie jeho zástupca. Pokiaľ ide o to, či bola na zmluve uvedená rozhodcovská doložka, tak na toto odpovedá, že nie. Obchodné a všeobecné obchodné podmienky mu predložené neboli, boli mu dané 4 krát tlačivá, ktoré sa vypíňali.

Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že dňa 14.11.2007 navrhovateľ ako dlžník uzavrel s Poštovou bankou Zmluvu o úvere č. 014605-0025488102, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 40.000,- Sk, ktorý sa dlžník zaviazal zaplatiť v 60 mesačných splátkach

vo výške 1.207,- Sk pri dohodnutej úrokovej sadzbe 23% ročne, RPNM 26,34%, s prvou splátkou splatnou dňa 15.12.2007 a pri celkových nákladoch 28.167,14 Sk (ďalej len ako „zmluva o úvere“). V čl. 3. bod 3 bolo dohodnuté, že právne vzťahy neupravené úverovou zmluvou sa riadia Všeobecnými obchodnými podmienkami (VOP), Obchodnými podmienkami (OP), sadzobníkom poplatkov atď. V článku 3 bod 6 zmluvy o úvere je uvedené, že zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť a výklad, budú rozhodované pred Stálym rozhodcovským súdom pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA a MEDIÁČNÁ, a.s., rozhodnutie bude pre obidve zmluvné strany konečné a záväzné. Listom zo dňa 31.08.2011 Poštová banka vyhlásila predčasnú splatnosť úveru k 31.08.2011 a vyzvala navrhovateľa na zaplatenie sumy 681,31 EUR v desaťdňovej lehote od doručenia výzvy (č.l. 25 spisu). Dňa 12.06.2013 bol Stálemu rozhodcovskému súdu pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediáčna, a.s. doručený návrh Poštovej banky, zastúpenej na základe plnomocenstva Mgr. Pavlom Antolom (člen predstavenstva spoločnosti INVEST-KAPITAL od 29.04.2011 do 11.05.2015, od 12.05.2015 predseda predstavenstva), s tým, že ako korešpondenčná adresa Poštovej banky bolo uvedené: INVEST-KAPITAL, a.s., Hattalova 12/C, Bratislava. Uvedeným návrhom sa Poštová banka domáhala, aby bola navrhovateľovi uložená povinnosť zaplatiť sumu 578,65 eur s 23% ročným úrokom od 02.04.2013 do zaplatenia zo sumy 578,65 eur a 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 578,65 eur od 02.04.2013 do zaplatenia, vyčíslený dlžný úrok a úrok z omeškania ku dňu započítania poslednej čiastočnej úhrady v sume 88,32 eur, vyčíslený dlžný úrok a úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni poslednej čiastočnej úhrady po splatnosti celého úveru do dňa 01.04.2013, vyčíslené dlžné poplatky 0,74 eur, ako aj poplatok za rozhodcovské konanie. Ako vyplýva z ďalšieho obsahu návrhu žalované nároky predstavujú nároky zo zmluvy o úvere. Dňa 15.07.2013 rozhodcovský súd vydal výzvu na doručenie žalobnej odpovede, ktorá bola navrhovateľovi doručovaná do vlastných rúk na adresu: Zázrivá, Stred 117 a odkiaľ sa vrátila ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote (č.l. 33 spisu). Dňa 10.09.2013 rozhodcovský súd vydal rozhodcovský rozsudok sp. zn. IK-B/0613/0040, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť zaplatiť Poštovej banke do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku istinu vo výške 578,65 eur s 23% ročným úrokom od 02.04.2013 do zaplatenia istiny a 9% úrokom z omeškania ročne od 02.04.2013 do zaplatenia istiny, sumu dlžných úrokov a úrokov z omeškania vyčíslenú ku dňu započítania poslednej čiastočnej úhrady po predčasnej splatnosti úveru vo výške 88,32 eur, sumu dlžných úrokov a úrokov z omeškania vyčíslenú za obdobie odo dňa nasledujúceho po dni započítania poslednej čiastočnej úhrady po predčasnej splatnosti celého úveru do dňa 01.04.2013 vo výške 269,11 eur, sumu dlžných poplatkov vo výške 0,74 eur, ako aj náhradu poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 46,84 eur. Ako vyplýva z odôvodnenia predmetného rozhodcovského rozsudku, rozhodcovský súd založil svoju právomoc vo veci konať a rozhodnúť na rozhodcovskej zmluve uvedenej v čl. 3 bod 6 zmluvy o úvere. Rozhodcovský rozsudok bol navrhovateľovi doručený dňa 22.10.2013 (č.l. 38 spisu).

V predmetnej veci je návrh na začatie konania žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku, a to z iných dôvodov, než sú uvedené v § 40 ods. 1 písm. h/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len ako „zákon č. 244/2002 Z.z.“).

Podľa § 41 ods. 1 prvá veta zákona č. 244/2002 Z.z. žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

S ohľadom na zákonom vymedzenú dobu, v ktorej možno podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku súd na prvom mieste skúmal, či bola predmetná žaloba podaná v stanovenej lehote alebo nie. Keďže žaloba bola tunajšiemu súdu doručená dňa 21.11.2013, súd konštatuje, že bola podaná v rámci 30 dňovej zákonnej lehoty, keďže rozhodcovský rozsudok bol navrhovateľovi doručený dňa 22.10.2013. Pôvodný odporca (Poštová banka), ako aj aktuálny odporca (INVEST-KAPITAL) zhodne namietali, že žaloba je podaná oneskorene, keďže navrhovateľ Poštovú banku ako žalovaného po prvýkrát označil až dňa 29.01.2014. Súd túto námietku nevyhodnotil ako dôvodnú, keďže zo znenia ustanovenia § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. možno vyvodíť len to, že pre zachovanie lehoty v nej uvedenej postačí len podanie žaloby. Vo veci je však rozhodujúce, že navrhovateľ Poštovú banku v návrhu jednoznačne označil ako účastníka konania a ak uviedol, že ide o žalobcu, išlo o zrejmu nesprávnosť, ktorej nemožno pripísať rovnaké právne následky ako takému prípadu, kedy by druhý účastník konania v žalobe vôbec označený, resp. by bol ako druhý účastník uvedený úplne niekto iný. Navrhovateľ teda podal v 30 dňovej lehote žalobu voči Poštovej banke, ktorá bola v čase podania návrhu vecne pasívne legitimovanou osobou, nakoľko bola popri navrhovateľovi druhou účastníčkou rozhodcovského konania.

Ako už bolo uvedené, po začatí konania došlo k postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere, ktorá bola následne predmetom rozhodcovského konania. Na druhom mieste sa preto súd zaoberal otázkou, či s postúpením pohľadávky od Poštovej banky na súčasného odporcu prešli aj práva a povinnosti z rozhodcovskej zmluvy, alebo nie. Podľa ust. § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevylúčia. V danom prípade rozhodcovská zmluva/doložka nevylúčila svoju záväznosť aj pre právnych nástupcov, z tohto dôvodu odporca ako právny nástupca pôvodnej zmluvnej strany z rozhodcovskej zmluvy vstúpil aj do práv a povinností z tejto zmluvy.

Na treťom mieste sa súd zaoberal námietkou odporcu o nedostatku naliehavého právneho záujmu na zrušení rozhodcovského rozsudku, ktorý nedostatok odporca odôvodnil tým, že ani on, ani jeho právny predchodca nepodali na navrhovateľa návrh na vykonanie exekúcie, ktorý by podložili rozhodcovským rozsudkom, ktorý je predmetom konania. Odporca poukázal na novelu zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch, ktorá v ust. §243d ods. 1 umožnila začatie exekučného konania na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu (zákon č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) vydaného pred 01.01.2015 len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie, rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

Uvedenú námietku súd musel vyhodnotiť ako nedôvodnú, hoci ide o logickú námietku. Ako nedôvodnú súd musel túto námietku vyhodnotiť preto, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku nepatrí medzi žaloby, pri ktorých by bolo potrebnú skúmať existenciu, resp. neexistenciu naliehavého právneho záujmu podľa ust. § 80 písm. c/ O.s.p. Naliehavý právny záujem sa podľa uvedeného ustanovenia skúma len pri žalobách o určenie, či právny vzťah alebo právo je alebo nie je. V tomto prípade navrhovatelia nepodali určovací žalobu v zmysle ust. § 80 písm. c/ OSP, ale domáhajú sa zrušenia rozhodcovského rozsudku, ktorý právny prostriedok zákon č. 244/2002 Z.z. predpokladá. Aj keď sa dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku môže spočívať v neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ide len o predbežnú otázku v konaní. Vychádzajúc z uvedeného súd sa zaoberal otázkou platnosti rozhodcovskej zmluvy, keď v žalobnom návrhu navrhovateľ túto napádal ako neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 244/2002 Z.z., v znení účinnom ku dňu jej uzavretia, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

V predmetnej veci je nesporné, že rozhodcovská zmluva nebola uzatvorená ako samostatná zmluva, ale bola včlenená do textu zmluvy o úvere a takisto bola uvedená aj v článku 11, bod 11.2 OP (č.l. 30 spisu) v podstate v zhodnom znení ako v zmluve o úvere s tým, že v tejto rozhodcovskej doložke bolo na viac uvedené, že miestom rozhodcovského konania je Bratislava.

V konaní nebolo sporné, že zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou. V danom prípade tomu tak je s poukazom na ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, z ktorého vyplýva, že spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Z predmetného ustanovenia tiež vyplýva, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami a tiež, že aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. V čase uzavretia zmluvy o úvere ust. § 53 Občianskeho zákonníka v odseku 1 zakotvovalo, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka")/§ 53 ods. 1 v danom

čase nerozlišoval, či bola zmluvná podmienka individuálne alebo nie/. V odseku 2 § 53 bolo uvedené, že ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. Odsek 3 obsahoval príkladný výpočet zmluvných podmienok, ktoré sa považujú za neprijateľné a odsek 4 zakotvoval, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

S poukazom na uvedené, ak by súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka uvedená v čl. 3 bod úverovej zmluvy má povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, išlo by o neplatnú rozhodcovskú zmluvu a tým o dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Súd je pritom toho názoru, že rozhodcovská doložka zakomponovaná v zmluve o úvere má povahu neprijateľnej a tým neplatnej zmluvnej podmienky. Zo znenia tejto doložky vyplýva, že ide o tzv. výhradnú rozhodcovskú doložku, pretože podľa nej všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere sa majú riešiť rozhodcovským súdom, ktorého rozhodnutie bude konečné a záväzné. Rozhodcovská doložka tak neumožňuje žiadnej zo zmluvných strán, v prípade sporu, obrátiť sa na všeobecný súd. Arbitráž je vhodný inštitút tam, kde ide o spor medzi dvoma rovnocennými subjektmi, typicky medzi podnikateľskými. V prípade sporu medzi podnikateľom a spotrebiteľom o rovnocenných subjektoch hovoriť nemožno. Rozhodcovský súd, ktorého vopred vybral dodávateľ tým, že ho uviedol v rozhodcovskej doložke, rozhodoval viac menej výlučne na podklade tvrdení navrhovateľa, keďže výzvu na podanie žalobnej odpovede sa navrhovateľovi nepodarilo doručiť. Z tohto pohľadu spotrebiteľské veci by mali mať v zásade nearbitrálnu. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2164/10 zo dňa 01.11.2011, v ktorom je uvedené, že rozhodcovské konanie musí všeobecne zaručovať procesné práva porovnateľné s konaním, ktoré by bolo na mieste v prípade, že by sa spotrebiteľ k dojednaniu rozhodcovskej doložky nezaviazal (ústnosť, priamosť konania, odvolacia inštancia, absencia iných prekážok v uplatnení práv spotrebiteľa). V prejednávanej veci konanie pre rozhodcovským súdom nebolo ústne a rozhodcovský rozsudok je právoplatný, nemožno ho preskúmať pred iným rozhodcom. Neprijateľnosť danej rozhodcovskej doložky vychádzajúca z hrubého nepomeru zmluvných strán v neprospech navrhovateľa ako spotrebiteľa je v neposlednom rade daná tým, že navrhovateľ nemal žiadnu možnosť zabrániť tomu, aby sa spor prejednal pred rozhodcovským súdom, ktorý sa nachádzal v sídle veriteľa (pôvodného odporcu) a v danom prípade viac ako 250 km od miesta bydliska spotrebiteľa (navrhovateľa), nehovoriac o tom, že v rozhodcovskej doložke uvedenej v zmluve miesto rozhodcovského konania (Bratislava) nebolo, na rozdiel od OP, vôbec uvedené. Navrhovateľ ak by aj venoval rozhodcovskej doložke v zmluve o úvere patričnú pozornosť, nemohol by prinajmenšom náležite vyhodnotiť, čo prejednanie pred rozhodcovským súdom pre neho znamená z hľadiska geografickej vzdialenosti, teda, že ak by sa vec prejednávala pred všeobecným súdom, mohla by sa prejednávať na súde, v obvode ktorého má bydlisko, pričom v prípade vopred určeného rozhodcovského súdu, by sa vec prejednávala v Bratislave. Súdny dvor EÚ vo veci C -243/08 zo dňa 04.06.2009 (Pannon GSM) konštatoval, že vopred stanovená podmienka v zmluve (v prejednávanej veci to vyplýva z toho, že zmluva o úvere má podobu predtlačenej formulára, ktorý sa používa vo viacerých prípadoch bez možnosti ovplyvniť jeho obsah, okrem náležitostí týkajúcich sa základných vlastností úveru- výška, splatnosť atď.) uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice (93/13/ES), ktorá nebola individuálne dohodnutá (v prejednávanej veci túto skutočnosť odporca, ktorý v tomto smere niesol dôkazné bremeno, nepreukázal) a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá

Tento záver nie je spôsobilá zmeniť ani námietka odporcu, že Poštová banka si zakomponovaním rozhodcovskej doložky plnila svoju povinnosť podľa § 93 ods. 1 písm. b/ zákona o bankách, pretože podľa druhého odseku § 93b uvedeného zákona klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy podľa odseku 1. Z tohto ustanovenia tak vyplýva, že banka mala klientovi dať návrh rozhodcovskej zmluvy a klient mal mať možnosť sa rozhodnúť, či tento návrh prijme alebo nie. Banka však do zmluvy o úvere včlenila už „hotovú“ rozhodcovskú zmluvu. V takomto prípade hovoriť o tom, že plnila svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu so zákona o bankách hovoriť nemožno. Včlenenie rozhodcovskej doložky do jej predposledného odseku rozhodne nie je to isté ako predloženie návrhu rozhodcovskej zmluvy.

Dospejúc k záveru o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, súd podľa § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodol o zrušení rozhodcovského rozsudku.

S ohľadom na plný úspech navrhovateľa v konaní, právo na náhradu trov konania vzniklo podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. navrhovateľovi, ktorý si však žiadne trovy konania neuplatnil a žiadne mu nevyplývajú ani z obsahu spisu. Súd mu tak nemal akú náhradu priznať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O.s.p.), v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).